

Rafael Campalans

«Pobre Salvador Seguí»

Justícia Social (08-03-1924)

Era un perill, en el qual la nostra estructura ètica ens ha impedit de caure, aprofitar l'aniversari de la mort del malaguanyat Seguí per a servir mesquinament petits interessos partidistes. Per això ens dol a l'ànima haver de sortir al pas d'uns irritats i violents comentaris que l'òrgan de la C.N.T. posa a l'anunci d'aquest número memorial del nostre hebdomadari.

Les paraules de la *Soli* ens han sobtat dolorosament. No ens afecten, però, els seus blames ni ens podrien atènyer els seus insults. Hi ha formes de polèmica que, ni esforçant-nos-hi, no sabríem emprar i molt menys per a discutir opinions que discrepessin de les nostres, de companys obrers com nosaltres. Això va a carnadures. Ja compremem que un full socialista d'ample esperit, generosament obert, com el nostre –en què s'han inserit laudatòries biografies de Max Stirner, Bakunin i Lenin i en què s'ha parlat sempre amb respecte de la Revolució russa– ha de desconcertar necessàriament els pobres d'esperit encongint que només han respirat la bravada enrarida de l'encofurnada cleda dogmàtica. Nosaltres rabegem el cos en totes les aigües del pensament lliure, i obrim l'esperit a tots els vents d'inquietud de la terra. I això –ho reconeixem avergonyits– no té tradició a casa nostra.

No volem, però, donar als malaguanyats dicteris que ens aplica el col·lega cap exagerada importància i servarem per a ell la mateixa bona amistat de sempre. Tothom pot tenir una hora *tonta* i massa ens fem càrrec de les enormes dificultats amb què avui s'ha de redactar, per a saber atribuir els inoportuns comentaris a qualsevol insignificant i poc assabentat redactor novell, que, segurament, no coneugué mai el «Noi» ni ens coneix a nosaltres, puix que damunt les mateixes planes del número del dimarts darrer a què ens venim referint, s'hi insereix amicalment, donant una bella mostra d'intel·ligent esperit tolerant, l'anunci d'aquest número nostre. Hi ha, però, afirmacions que no poden fer-se a la babalà i que han de merèixer un refús categòric i contundent.

No, company –perquè no volem fer recaure la vostra atzagaiada sobre tots els redactors–, no; si algú plora avui el pobre Seguí «amb llàgrimes de cocodril», no serem pas nosaltres, que ens hi trobàvem lligats per una càlida amistat incommovible –a prova de dissentiments doctrinals–, lligada en les hores d'arborament ideal i cordial abrandament de la nostra juvenesa.

No serem pas nosaltres, que a l'hora de la seva mort suspeníem una conferència a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, perquè la dolor ens nuava la gorja i la indignació ens encenia el cor.

No, company; si algú profana avui el seu record per mòbils egoistes, no serem pas nosaltres... Que la nit del seu traspàs resseguíem en tràgic romiatge tots els centres obrers de Barcelona cercant la germanor conhortadora dels qui poguessin compartir la nostra angoixa, i arribàvem els primers a la vostra redacció per a estrènyer emocionadament la mà de l'amic Pestaña, trasbalsats pel seu mateix dolor.

No serem pas nosaltres, que el dia d'aquell magne i solemne aplegament de la plaça de Catalunya ocupàvem el lloc assenyalat a tots els homes de dignitat civil...

Ho saben prou bé els vells companys que el 17 de març de l'any passat reproduïren a la *Soli*, amb una cordial prefació, els paràgrafs centrals del magnífic article que el nostre company Gabriel Alomar, president de la Unió Socialista de Catalunya, publicà arran de l'assassinat del «Noi».

I amb horror recordarem tota la vida –després de l'atuïment amb què ens colpí la terrible nova– les afroses impressions que aquella nit inacabable recollírem en els mateixos llocs on esperàvem trobar un confortament. Però no hem de retreure aquí horribles misèries de gent miserables, que revolten encara el nostre cor...

Siguem sincers, amic! ¿Qui no recorda amb esglai les angoixants hores de dubte sobre quina fou la mà que havia armat el braç homicida, que planaren tràgicament sobre la consciència dels obrers barcelonins, fins que fou esvaït el misteri del crim?

Vostre en Seguí? Està bé; però també nostre. Més nostre cada jorn que passava. Tan nostre, que alguns de vosaltres el foragitàveu del vostre costat. ¿No us en recordeu? Però si ho sap tothom! Si es deia arreu en veu alta!

Un fet només: pocs mesos abans de la seva mort aparegué a *El Liberal* un de tants articles on s'havia censurat l'evolució que tant honora la figura de Seguí, en el qual –després de transcriure un comentari d'*El Socialista*– s'hi llegien aquestes paraules: «*Y todos los comentarios que El Socialista pone, párrafo por párrafo, a las declaraciones de Seguí, tienen por objeto decirle al "llamado" líder sindicalista que, dadas sus opiniones, el sitio mejor para él está en el Partido Socialista y en la Unión General de Trabajadores. Nosotros creemos lo mismo, y de esta manera, y poco a poco, se irán limitando las confusiones doctrinales que existen en las idealidades obreras.*».

I aquest article duia la signatura del distingit anarquista que signa Federico Urales, director de *La Revista Blanca*, que amb tant d'afecte anuncia sempre *Solidaridad Obrera*.

Ja ho veieu: tan nostre era Seguí, i volem ara traduir amb tota cruesa el nostre pensament, que tenim la plena convicció moral que *fou justament la seva palesa aproximació a la tàctica socialista* –puix que les divergències en la interpretació dels principis remots tenen poca importància– *allò que mogué els miserables que des de la impunitat tenebrosa decretaren la seva mort.*

És quan el «Noi» declara: «Nosaltres anem a ésser els continuadors de l'obra de la Humanitat; anem a ésser els qui imposarem un nou règim de justícia. No anem pas a assaltar Roma com els bàrbars, sinó a envair les posicions de la burgesia», és aleshores, fixeuvos-hi bé –i no abans, en els dies dels oratoris revolucionarismes apocalíptics– quan cau el noble cervell travessat pel plom.

És quan els eterns sectaris irredimibles el bescanten arreu i el titllen despectivament de «reformista», que la burgesia veu en ell l'home perillós que cal fer desaparèixer. Mentre es mantingué en el dogma de l'apoliticisme –qualificat pel company Alomar d'error funest del proletariat català– no feia cap por.

Així caigué també, afrosament, aquell benvolgut amic plorat, l'auster, el noble, l'exemplar Francesc Layret, a l'hora que semblava que el seu intel·ligent apostolat menaria l'obrerisme català per nous camins d'actuació constructiva.

I fou també, indubtablement, pel ressò que entre els nuclis selectes de l'obrerisme barceloní concità la constitució de la Unió Socialista de Catalunya, que estimats companys nostres foren amenaçats de mort i que s'atemptà monstruosament i covardament contra la vida d'un de nosaltres...

Quines terribles lliçons no es desprendrien d'aquestes terribles coses si hi veiessin tots els qui tenen ulls!

Pobre Seguí! Pobre Seguí...!